

A Kárhozottak könyve

R É S Z L E T

*A Tan korszakának 131. évében
egy Kadoshim démon testén talált, töredékes részlet*

Azt hiszik, letörték minket.

Tévednek.

Azt hiszik, legyőztünk.

Tévednek.

Kétezer éve már, testvéreim, hogy elkezdtük a dicső háborúunkat Elyon, a hatalmas zsarnok és szolgái, a Ben-Elim ellen. Kétszer ezer éven át volt csatamezőnk a Túlvilág, az a szellemi sík, ahol minden örökkévaló. Aztán alig több mint egy századdal ezelőtt beteljesült a hosszú ideje szőtt tervünk, hogy betörjünk a hús világába, hogy hússá-vérré legyünk, így folytatva a háborút Elyon teremtményeivel, az emberiséggel; hogy hódítsunk és uralkodjunk vagy pusztítsunk, ahogy kedvünk tartja.

De elárultak minket, testvéreim, és a Ben-Elim csapdájába csal-tak. Azon a napon született harcosokként küzdöttünk, megszágye-nítve a hősoket, akikről történeteket szőnek e világ népei. Ezen a gyötrelmekkel járó, rettegett napon éles vassal, foggal-körömmel harcoltunk. Vér öntötte el a folyókat, de a Ben-Elim és a szövetségesei túlerőben voltak; élükön hősnek kikiáltott féreg állt, Corban, a Fénylő Csillag.

Bah, mondom én, hisz Corban rég halott már, mi pedig még mindig itt vagyunk. Egy napon leköpöm a sírját, kiásom a hulláját, és a csontjain fogok lakmározni, mert Corban volt az, aki kardot merészelt emelni urunkra, Asrothra, a mi nagy fejedelmünkre, és Corban vére, Cywen volt, aki Asrothot varázsával vasbörtönbe zárta.

Hosszan folytattuk e nap után a harcot, száz nyáron át dúlt a háború, de minden alkalommal túl sokan voltak, a mi soraink pedig apadóban.

És most vadásznak ránk mind a Ben-Elim, ahogy a régóta halott, háromszor is átkozott Corban követői is.

Így hát azt mondom, testvéreim, másképp kell tovább vívnunk ezt a háborút. Húzódjatok vissza az árnyak közé, verjetek tanyát a sötétben, ott gyarapítsátok az erőteteket! Eljő még a ti időtök, diadal vár ránk. Azon a napon, amikor ismét egyesülünk, amikor kiszabadítjuk urunkat, Asroth fejedelmet, amikor visszavesszük, ami minket illet.

Csak egyet tegyetek: induljatok, ha meghalljátok a hívást!

Azt gondolják, ez a hosszú kudarcunk utolsó fejezete.

De tévednek.

E sorok írója Gulla, a Kadoshim főparancsnoka királyunk, Asroth, a Hatalmas ismételt trónra kerüléséig.

ELSŐ FEJEZET

BLEDA

A Tan korszakának 132. nyara, Kaszás holdja

– Odalent kellene lennem – mondta Bleda, ahogy kifehéredett bütykökkel markolta az íját. A fiú a hegy meredek oldalában guggolván egy bámulatos jelenetre tekintett le.

Háborúra.

Lovak és lovasaik kavartak megállás nélkül a síkon, ebből a magasságból olybá tűnt, mintha két madár raj körözne egyre közelebb; a paták távoli robajától meg-megremegett Bleda lába alatt a talaj. Miközben irigykedve és lenyűgözve bámult, felszállt hozzá az egymás felé hányt kihívások, sértések – az erőszak hírnökei – halvány visszhangja.

– Nem, *nem* kellene odalent lenned – szólalt meg egy hang mögötte. Vén Ellac szórakozottan dörzsölgette a csonkot, ahol egykoron a jobbjá volt. Hunyorogva figyelte a lenti síkságon kezdődő viadalt; a szeme körül gyűrött, repedezett volt a bőr.

– Dehogynem kéne! – mormogott Bleda. – Anyám ott van lent, a klánunk élén. A fivérem az oldalán lovagol, a nővérem úgyszintén.

De az apám nem.

– Igaz, de tíz nyárnál már mindegyik többet ért meg – felelte Ellac nyomatékosan.

– És? – csattant fel Bleda. – Tudok harcolni, sokaknál jobban bánok az íjjal. Nálad is.

– Az nem nagy kihívás manapság – horkant fel Ellac, és ép karjával Bleda fejére suhintott.

Bleda azonnal elszégyellte magát a megjegyzése miatt, ami a csapásnál is jobban fájt. Tudta, hogy egyikük sem akart a hegy oldalán ülni, amíg az övéik a vérüket ontották odalent.

A nyelvéd élesebb, mint a kardod, mondogatta neki az apja mindig.

– Nézd! – szólalt meg Ellac a csonkjával előremutatva. – Altan.

A lenti síkságon egy magányos lovas vált ki a klánjuk soraiból. Bleda azonnal felismerte benne a bátyját, Altant.

Tizenhét nyár... annyiival nem is idősebb, mint én. De abhoz elég idős, hogy harcoljon, én pedig nem. Bleda elfintorodott az igazságtalanságtól, bár Altanra egy cseppet sem neheztelt. Őrülden imádta testvérét.

Altan sebesen vágózott, egyre közelebb érve az ellenséges csapatokhoz. Egy lovas bontakozott ki közülük, és ugyanolyan sebes tempóban indult meg feléje. Mindkét harcos előredőlt a nyergében, kinyújtott karjukban felhúzott íj.

Bledán szilaj büszkeség villáma cikázott át, de közben a szívét félelem szorította jeges marokba.

Biztos kézzel célozz, Altan! Nem veszíthetlek el téged is.

A világ mintha lelassult, a hangok eltompultak volna, ahogy Bleda a két bajnokot figyelte.

Aztán már csak Altan ült a lován, a másik lovas kibillent a nyergéből, a földre zuhanva szánkázott a kengyelbe szorult lábával a lova után. Ellac elismerően mordult fel, Bleda a levegőbe öklözött, büszkén kurjongatott és kiáltozott. Érezte, hogy Ellac helyteleníti az érzelemkitörést, a klánja harcosainak pajzsként kellett viselniük rezzenéstelen arcukat, de odalent épp Altan volt az, aki leterítette ősi riválisaik bajnokát.

Dagadozó éljenzés érte el a fülüket, ami csatakiáltások kórusává vált, amint a két lovascsapat hatalmas robajjal egymásnak rohant. Bleda nyelt egyet, a hasát ficáncoló nyugtalanság feszítette. Látott már halált korábban, a kezében tartotta az apja viaszosan sima, hideg kezét, hallotta a portyákról hazatérő harcosok történeteit, még a sebeiket is segített beöltetni – de ez...

A síkság alig pár pillanat alatt változott testek fullasztó, kavargó forgatagává, de máris elérte őket az emberek, lovak halálsikolyainak, a vér fröcsögésének, az acél éles csattogásának visszhangja.

– Az mi? – szólalt meg mögötte Ellac, az ég felé bökve. – Neked jobb a szemed.

– Varjak és keselyűk – felelte Bleda, a szikrázó kékség felé bandzsítva, ahogy megpillantotta a szárnyak körvonalait.

– Ahhoz túl nagy – mormogta Ellac.

Bleda levette a szemét a csatáról, és az égre meredt. Egyre több szárnyas alak jelent meg az égbolton, a csatatér felé repültek, és egyre növekedtek, ahogy közeledtek. Hatalmas, fehér szárnyak csapdosták a levegőt, aztán Bleda csillanást látott – napfény csillanását acélon.

– A Ben-Elim – suttogetta.

Tündöklő vértzetbe bújtatott, szárnyas harcosok csaptak le a síkságra, az emberek feje fölött elsuhanva döftek le kardjaikkal, lándzsáikkal válogatás nélkül, lovasokat rántottak a levegőbe, a magasba szárnyaltak, majd elejtették üvöltő, kapálózó áldozataikat.

– Ne! – sziszegett Bleda, felállt, és az övére rögzített tegezéhez kapott a nyilak után. Épp készült négykézláb ügetve nekivágni a hegyoldalnak, amikor Ellac megragadta a csuklóját.

– Segítenünk kell! – kiáltotta Bleda. – Ez nem a Ben-Elim harca. Ebből ki kell maradniuk.

– Megmondták, hogy jönni fognak, hogy nem hagyják kitörni a háborút a klánok közt – felelte Ellac. – És akár az ő harcuk, akár nem, itt vannak. Nézd!

A csatától nyugatra egészen a látóhatárig nyúlt Arcona birodalma; a végeláthatatlan fűtengert, a hatalmas síkságot itt-ott kisebb halmok sorai pettyezték. A legközelebb eső dombhátak mögül Bleda porfelhőt látott felszállni; tudta, ilyen felhőt csak számos menetelő láb tud felverni. Hatalmas sereg közeleg.

A Ben-Elim Szent Serege. Óriások, hatalmas medvéik hátán, és a pajzsfal.

Ezután Ellac elkezdte a hegyoldalon kipányvázott lovaik felé cibálni.

– Mit művelsz? Segítenünk kell anyámnak! – kiabálta Bleda, de Ellac rá sem hederítve rögzítette a nyergében, aztán – félkarú létére meglepő ügyességgel – megülte a sajátját, és megmarkolta Bleda lovának a kantárját. Csettintett a nyelvével, a sarkát odaérintette a lova vékonyához, és már meg is indultak ügetve a hegyoldalon.

– Kérlek! – rimánkodott Bleda. Sirak hercegeként ez a szó ritkán hagyta el az ajkát.

Ellac Bledára, majd a csatára pillantott.

– Nem engedhetlek oda – felelte a vén harcos. – Anyád levágná a másik kezem, és a szemem is kivájnátná. – Megösztokélte lovát, fel a hegyoldalon, el a küzdelem helyszínétől. Amikor elérték a gerincet, Bleda visszanézett. Megrándult a mellkasában a szíve. Alant, a síkságon káosz és vér, szárnyas harcosok csaptak le és suhantak át mélyen a harctéren; mindenkit levágtak, akit csak értek. Aztán a síkság elveszett szem elől. Erős iramban ügettek a tábor felé.

Bleda a látóhatárra meredve lépdelt a tábor előtt kitaposott ösvényen, a kezében még mindig a visszahajló íját szorongatva. Testvére, Altan készítette neki, holdakon át tartott, mire befejezte. Bleda lenyűgözve nézte és tanulta a folyamatot.

Túl nagy lesz neked, mondta neki Altan a fekete haját borzolgatva. *Férfinak való új ez, túl nehéz lesz felajzani; de hát hogyan kapnál különben erőre, mi?*

Magasra hágott a feszültség, mindenki várakozott, mögötte tömegbe verődtek az ifjak, a vének, a gyengélkedők; mindenki más elment harcolni, aki csak lóra tudott ülni, és íjat tudott feszíteni. A gerek, kocsik mind üresen, gazdátlanul álltak, a kutyák csaholtak, a kecskék mekegtek.

– Ott – hallatszott egy hang Bleda mögül, és az ég felé néztek mindannyian. Szárnyas alakok jelentek meg. Alattuk pedig, a földön sötét foltként a közelgő lovasok.

– Anyám... – suttopta Bleda, aki mindenki más előtt ráismert.

A Sirak királynője, Erdene lovagolt be a haditáborba. Sisakot nem viselt, a fejét lehajtotta, borotvált koponyáján hosszú vágás éktelenkedett. Az alvó kígyóként a vállára tekert, körültekintően összefont vastag harci varkocs tépett volt, foszladozott, vértől mocskos. A reggeli napfényben tündöklő láncinge most fakó volt, és horpadásokkal teli. A díszőrsége maradványa ott lovagolt mellette, hallgatagon, megtörten, mögöttük, körülöttük pedig olyan látvány fogadta Bledát, amitől elállt a lélegzete.

Testes medvék, hatalmas, csupa fog és köröm, cammogó fenevadak, a hátukon pedig óriások: bőrökbe, acélba, szörmékbe tekert férfiak és asszonyok, a hátukon balták és csatakalapácsok. Karjukon indás-tüskés tetoválások tekeregtek.

Erdene megzabolázta a lovát, a harcosai esetlenül követték a példáját.

Hol van Altan? Hol van Hexa?, futott át Bleda agyán, a tekintetével fivére, nővére után pásztázott a lovasok közt, majd megindult a lába, futni kezdett az anyja felé, nyomában Ellac, aki botladozva próbálta elkapni.

Erlene látta, és rázni kezdte a fejét, de már késő volt; Bleda néhány szívverésnyi idő alatt az oldalán termett, és az anyjára meredt a fölé tornyosuló medvék és óriások gyűrűjében.

– Altan? Hexa? – szólt fel Bleda az anyjához, és megfogta a bakancsát.

Erdene lenézett rá, az arcán olyan kifejezés, amit Bleda sosem látott még korábban.

Szégyen.

Pislogott, mintha egy pillanatra fel sem ismerné az utódját, majd újra kiélesedett a látása.

– Fuss! – mondta neki az anyja.

Bleda nem tudta, mit tegyen; a fejében és a szívében ott volt a Sirak vastörvénye, amely azt mondja, palástként hordja merészségét, éljen szabadon, és utolsó leheletéig küzdjön a klánért. Gyengeségnek, félelemnek semmi jelét se mutassa, és soha, de soha ne adja meg magát. De az anyja szólt. Az anyja, aki egyúttal a királynője is volt, azt mondta, *fusson*.

Megfordult, vad tekintettel nézett körbe; a táborban zűrzavar uralkodott, óriások, medvék mindenütt. Mások is érkeztek, ember méretű, gyalogos harcosok hosszú oszlopokban; fekete bőrt viseltek, a karjukon hatalmas, négyszögletes pajzsokkal, amelyeken ezüst szárnyak domborodtak. Tömött sorokban álltak fel a tábor körül, mindenkit bekerítve, aki odabent volt; aztán a pajzsaik visszhangos csattanással álltak össze. Bleda árnyakba burkolt arcokat pillantott meg az ezüstsisakok alatt. Apróbb alakok jelentek meg köztük: gyermekek, döbbsent rá, ivótümlőket kínáltak a hosszú menetelés végén. Ahogy a katonákra meredt, észrevett

egy alakot, aki őt bámulta; sápadt volt, világos hajú – egy lány, vizestömlőt tartott az egyik katonának, miközben egyenesen az ő szemébe nézett.

Árnyak siklottak át a talajon, szárnyak suhogása töltötte meg Bleda fülét, amint a Ben-Elim harcosai mélyebbre ereszkedtek. Egyikük a többinél is alacsonyabban repült, hatalmas szárnyaival csapkodva lebegett Erdene és Bleda fölött egy végeláthatatlan pillanatig, alatta fű és por kavargott, majd finoman leszállt. Magas volt, magasabb bárkinél, akit Bleda valaha látott, haja hollófekete, a mellkasán fényes páncéling, az öklében lándzsát szorongatott. A lándzsa hegyét vér borította.

– Ő az? – kérdezte a Ben-Elim; a tekintete egy pillanatra megpihent Bledán, majd Erdene-re siklott.

Erdene olyan sokáig hallgatott, hogy Bleda már azt hitte, nem is válaszol.

– Erősnek kell lenned – mondta végül Bledának.

Rettegés kúszott végig Bleda egész lényén; volt valami az anyja hangjában, és abban is, ahogyan a szárnyas harcos lenézett rá.

Megpróbált úrrá lenni a félelmén, diadalmaskodni a szűrő érzésen, ami könnyekkel fenyegetett a szeme sarkában.

Nem. Sirak vagyok. A Mindennek-ura-amit-szem-lát Erdene fia.

– Jó. – A Ben-Elim lehajolt, megragadta Bleda zsákruhájának nyakát, és a levegőbe emelte. Bleda ösztönösen a tegezéhez kapott egy nyílert, majd az íj húrjára illesztette, de a Ben-Elim egy gyors csuklómozdulattal kicsapta Bleda markából, ahonnan az íj a földre zuhant. Bleda a Ben-Elimre meredt, várta, hogy az anyja mikor avatkozik közbe, mikor védelmezi meg, hisz mindig ezt tette; de az uralkodó csak ült a lován, szürke szemét a fiúra szegezve.

– Israfil vagyok, a Hithűek Földjének lordprotektora, te pedig velem jössz – mondta a Ben-Elim. – Bizonyosságként, hogy az édesanyád fenntartja a békét, miután távoztunk.

– Micsoda? Hová? – kérdezte Bleda; a Ben-Elim szavai lassan jutottak el hozzá, mintha a víz mélyén volna.

– A gyámságom alá veszlek, Bleda, Drassil lesz az új otthonod – folytatta a Ben-Elim.

Gyámság. Drassil.

A szavak hatására Bleda kétrét görnyedt. Drassil a Ben-Elim erődje volt, messze nyugaton.

A gyámoltjuk lesznek. Tehát a foglyuk.

– Nem – suttogta Bleda. – Anyám...

Hosszú csend következett, Erdene és Israfil összenéztek; büszkeség találkozott a szégyennel, a győző tekintete a legyőzöttével. Ekkor visszatért a rettegés, a jeges hideg Bleda szívéből átszivárgott az ereibe, és megremegtette az ajkát.

Rideg arc. Ne szégyenítsd meg anyát! Ne hozz szégyent a népemre!

– Megállapodtunk – felelte Erdene; az arca mozdulatlan, csak a szeme üzen:

Erősnek kell lenned.

– Ez az ár, amit meg kell fizetnetek – mennydörögte a Ben-Elim. – Béke lesz a Hithűek Földjén. Egyetlen ellenség van csupán, egyetlen ellen, aki ellen harcolni kell: a Kadoshim és a követőik.

– Nem – mondta Bleda ismét, ami egyszerre volt tagadás és ellenszegülés. Érezte, ahogy forró könnyek virágoznak a szemében, feléjük kapott, tudva, milyen szégyent jelentenek. – Ezt Altan és Hexa nem fogják hagyni – folytatta, a hangját düh és félelem marcangolta. Aztán felkavarodott a levegő, és még több Ben-Elim repült alá suhogó szárnyakkal az égből, majd Israfil köré rendeződött. Az első kese hajú volt, a homlokától hosszú heg ívelt az álláig. Valamit Israfil lába elé dobott. A két dolog tompa zajjal ért földet, gurulni kezdett a fűben, majd megállapodott.

Két, még mindig vérző fej volt, dülledő szemekkel.

Altan. Hexa.

A világ elhallgatott. Bleda nem látott mást maga körül, csak testvére és nővére lecsapott fejét. Hallott valamit a távolból, majd ráébredt, a saját hangját hallja; sikoltozva ficáncolt és feszengett Israfil markában, a karját nyújtogatva próbálta kinyomni a Ben-Elim szemét, de Israfil eltartotta magától, amíg Bleda ereje lassan elapadt, ahogy a bor szivárog egy kihatott tömlőből. Israfil sötét, érzelemmentes pillantással mérte végig Bledát, majd végül a kese hajú Ben-Elimre szegezte a tekintetét, aki a fejeket a lába elé vetette. Bár semmit sem kérdezett, egyetlen szó sem hagyta el a száját, a szóke Ben-Elim beszélni kezdett, mintha csak dorgálásra válaszolna lesütött szemmel.

– Nem akarták megadni magukat – mondta lábával a porban kotorászva. – Levágták Remielt. – Felnézett, vad, dacos tekintetét Israfilra emelte. – Levágtak egy Ben-Elimet. Nem maradt választásom. – Israfil egy hosszú pillanatig állta a tekintetét, majd röviden biccentett. Egy csuklómozdulattal a levegőbe hajította Bledát, akit egy óriás kapott el, majd beültette maga elé a nyeregbe. Bleda újult erővel kezdett kapálózni és küzdeni, a látását könnyek fátyolozták, de az óriás szoroson fogta.

Israfil intett, mire az óriás utasítást vakkantva megrántotta a kantárt, és a Bleda alatt meredező irgalmatlan szőr- és hústömeg megfordult, majd cammogva távolodni kezdett a Ben-Elim és Bleda anyja közeléből, népétől, véreitől, el mindentől, amit valaha ismert, el Bleda világától.

El új otthona felé.

El Drassil felé.

DREM

A Tan korszakának 137. nyara, a Vadász holdja

Drem felmordult, miközben újabb lapát földet hajított ki a gödörből, amit ásott. Egy pillanatra megpihent, ivott a vizeztömlőből, és a szellőben imbolygó, levelek pettyezte ágak közt átsejltó jeges, kék égre nézett. Madárdal hangjai szálltak hozzá alá; a nap állása alapján közel volt már a napnyugta. A gödör mély volt, már alig látott ki belőle, de ásott tovább, vizeztömlőjét csákányra cserélte, amit gyakorlott ritmusban lengetett. Tíz csapás a csákánnyal, hogy fellazítsa a földet, majd az ásóra halmozva kihajítja a gödörből. Csákány ismét. A vállá és a háta sajgott, a szemét verejték szúrta, de nem törődött a kényelmetlenséggel, kipislogta az izzadságot, és irgalmat nem ismerve kaszabolta tovább az acélkemény talajt.

Hangok szivárogtak át munkája ritmusán és a gödrön túl zübgő folyó zaján. Lépések. Ledobta a csákányt, megragadta a lándzsáját, és a perem felé emelte.

Árnyék borította be.

– Jó lesz így – mondta Olin, az apja, vasszürke hajzuhataga alól letekintve rá.

– Nem elég mély – morrant Drem, letette a lándzsát, és ismét a csákányt vette kézbe.

– Nem láttam még akkora jávorszarvast, aminek ez ne lenne elég mély – felelte Olin.

Drem tíz nyarat látott, amikor megásta az első gödrét. *Milyen mélyre?*, kérdezte az apjától annyi nyárral ezelőtt. *Kétszer annyira, mint amilyen magas vagy*, felelte neki amaz. Akkoriban az apja is vele ásta a gödröket, ő lazította fel a földet, Drem markolta a lapátot. Most viszont, tizenegy nyárral később Drem intézte a munka oroslánrészét, az apja pedig egyéb hurok- és kötélcsapdákat helyezett el vadászösvényeik mentén. Emlékeztetnie kellett magát, hogy már nem kell saját magához képest kétszer olyan mélyre ásnia, mert azóta férfitvá érett, sudár férfitvá, ráadásul. Bár így is nehezebbre esett abbahagyni. Mindent úgy szeretett csinálni, ahogyan legelőször mondták neki, a változtatás nem volt ínyére. Akaratát megfeszítve még egy utolsót csapott a földbe a csákánnyal, és remegés futott végig a karján, amikor érezte, hogy valami keménybe csattan.

– Úgy fest, megtaláltad a hegy gyökerét – mondta Olin.
– Gyere, ideje enni!

Drem egy rántással kiszabadította a csákányt, feldobta az apjának, aztán az ásót is; végül a lándzsa szárát nyújtotta fel. Olin ráfogott, és szorosan tartotta, amíg Drem kihúzta magát a gödörből. Az apja felnyögött az erőfeszítéstől, bár ránézésre olyan szívós, vékony izmai voltak, mint az öreg fák gyökerei.

Drem megfordult, és szemügyre vette a munkája eredményét.

– Jó helyet választottál – mondta neki Olin az alaposan kitaposott csapásra nézve, amit a gödör átvágott. Az előhegységéből, ahol álltak, egészen egy bőven termő lapályig vezetett egy folyó puha, lápos árterében.

Drem elmosolyodott a dicséret hallatán.

Közösen terítették rácsot fűzfaágakból a gödör szájára, amit vékonyan ágakkal, levelekkel borítottak be, amire utána fakéreg és liliomok kerültek.

– Egy jávorszarvasnak ez ízletesebb lakoma, mint a mézes, forró kása egy téli napon – mondták a szertartás befejeztével, aztán megfordultak, és elindultak egy meredek emelkedőn, egy féhéren tajtékzó patak mellett a táboruk felé.

A nap izzó csík volt már csak a világ peremén, amikor Drem a nyársat forgatta egy apró tűzgödör fölött; a felnégyelt vadnyúl zsírja sisteregve, fröcskölve csöpögött a lángok közé.

– Jó az illata – mordult fel Olin, miután végzett a málhás lovakkal és a szőrmékkal, majd a tűzhöz lépett, és leült, előbb egy őz bőrét terítette Drem vállára, aztán szorosán magára húzott egy másikat. Miután felhagyott az ásással, Drem fájni kezdett, az éjszaka hidege bekúszott a csontjaiba. Összekötözött, felpúpozott prémek göngyölegei vették őket körül. Gazdag zsákmányt hozott ez az idény, lassan már haza is érkeztek.

Drem kedvenc késével faragta a húst; a széles penge borotvaéles volt, és hosszabb, mint egy átlagos vadászkése.

A Kitaszított Földeken seax a neve az efféle pengének, mondta neki az apja, amikor a segítségével elkészítette az eszközt.

Drem nem törődött a nevével; egyet biztosan tudott: szerette a kést, a teste szerves részének, örök bajtársának érezte. Az agancsból készült markolat a kopástól tökéletesen belesimult Drem markába. Elosztotta az ételt kettejük közt, amit ülve ettek meg, csendes nyugalomban. Félúton voltak a mögöttük magasodó, hősipkás hegylánc felé kapaszkodó előhegység ormain, de Drem a másik irányba nézett, túl az alattuk elterülő tájon. A látóteret egy hatalmas tó uralta, a vize sötétén csillogott a lemenő nap fényében, körülötte fákkal tarkított mezők, zöldjükbe vörös és arany elegyedett, ahogy az ősz lassan télbe hajlott. Drem és a tó közt életre keltek egy nagyobbacska város fényei, amik innen nem tűntek többnek világítóbogaraknál.

Robusztus, fáklyákkal tűzdelt cölöpkerítés vette körbe. Kergard volt az, a Pusztaság legészakabbra fekvő városa, zord körülmények közt túlélni igyekvő, szorgos emberek keze munkája. Drem rokonszenvesnek találta a látványt, az egymással táncoló színeket, a lágyan, gyertyamelegen világító fényeket. További fények keltek életre a paliszádon túl, a síkon szétszórt tanyák fényei. Drem szeme a kissé távolabb északon, egy erdőség peremén kurgó otthonuk után kutatott, bár tudta, hogy égő tüzet, fáklyát, gyertyafényt az ablakokból nem láthat.

Otthon – nevezhetek bármit annak, ha az életem java részét egyik helyről a másikra vándorolva töltöttem? Bár ez lesz az ötödik telünk ugyanott, és nem emlékszem rá, hogy bárhol tovább időztünk volna, amióta anya...

Már várta, hogy a Csontormokon csapdák állításával, vadászattal töltött holdakat követően hazatérjen. Örömmel időzött a vadonban az apjával – sőt, kimondottan szerette –, de a férfinak igaza volt: itt a tél a nyakukon, és olyankor jobb nem gyökereken és sziklákon éjszakázni.

Ahogy a szeplős tájat nézte, még egy fénycsoportot pillantott meg, az otthonától még északabbra és keletebbre, nem messze a tó északi partjától.

– Az nem volt ott, amikor elindultunk – mondta az apjának abba az irányba mutatva.

– Nem. – Olin a szemöldökét ráncolta. – Úgy fest, Kergard terjeszkedik. Remélem, tudják, milyen a tél itt fenn északon. Nem sokáig lesz már ilyen zöld minden. – Az apja levette tekintetét az előttük elterülő tájról, és elnézett a válla felett a hófedte hegyek, a feketébe hajló ég felé, a köddé dermedő lélegzetét figyelve. – A tél itt van a sarkunkban.

– Ja – morrant Drem, és szorosabbra húzta magán az ózboírt. – Furcsa, hogy épp ezt a környéket hívják Pusztaságnak – mo-

tyogta, miközben igyekezett lakatlan, szikla és hamu borította, kihalt síkként elképzelni az előtte elterülő tájat.

Az apja az ujjairól zsírt szopogatva felmordult.

– És az a tó régen kráter volt?

– Ja, az – felelte Olin. – A Csillagkő-kráter, oda esett le egy kő az égből. Jókora galibákat okozott az a kavics.

Drem kívülről-belülről ismerte már az egészet, hallotta a regősök történeteit a földbe csapódó Csillagkőről, bár nehezebbre esett elképzelni, hogyan is történhet ilyesmi. A történetekben szóba kerül a Csillagkőből kovácsolt Hét Kincs, és az első háború, amit a kincsekért folytattak, amely során az elesett emberek és óriások véréből folyók eredtek. Egy isten tudott csak gátat vetni a pusztításnak, Elyon, a Teremtő szabadjára engedte a Ben-Elim légióit, akik halált és pusztítást zúdítottak a világra és annak lakóira. Elyon csak akkor fékezte meg őket, amikor ráébredt, hogy becsapták, hogy ősi ellensége, Asroth, a Kárhozottak démonura csalta lépre. Elyon ekkor távozott, sorsára hagyva a hús világát, számúzve mind a saját Ben-Elim csapatait, mind Asrothot – Kadoshim hordáival együtt – a szellemek világába, a Túlvilágba; ott raboskodtak kétezer nyáron át, amíg az emberek és óriások lassan újjáépítették a megtépázott világukat.

Alig valamivel száz nyárral ezelőttig, amikor a Kadoshim megtalálta az útját, hogy varázs segítségével széttörje láncait a Túlvilágban. Gyűlölettől szikrázva, vért ontva tértek vissza a Kitaszított Földekre, de a Ben-Elim ott volt a nyomukban, és örökkévaló harcuk a hús világában folyt tovább.

– Sok minden megváltozott a Ben-Elim eljövetele óta – mondta Drem.

– Ja – mordult fel Olin. – És nem a javunkra.

Drem apja nem rajongott a Ben-Elimért. Ritkaságszámba ment még az is, hogy a szájára vegye a nevüket, hiába próbálkozott Drem többször is erről beszélgetni vele.

– Az viszont jó, hogy a Pusztaság ilyené lett – mondta Drem az előttük elnyúló táj felé intve.

– Ez csakugyan jó – értett vele egyet az apja –, de ez nem a Ben-Elim műve. Az ő művük – tette hozzá, a tó mellett fekvő településre mutatva –, meg a hozzájuk hasonlók műve. A magunkfajtáé.

– De mi prémvadászok vagyunk.

– Ja, no, azokra gondolok, akik északra jöttek, és itt telepedtek le, akik gazdálkodnak, öntöznek, ültetnek, természetnek. A Pusztaság azért lett ilyen, mert nemzedékről nemzedékre tették jobbá a magunkfajták. Bár, gondolom, ez is a Ben-Elimnek köszönhető, az ő *védelmeső* kezük elől menekültek el sokan ide.

Ezen Drem eltöprengett egy ideig. Csillagok keltek életre az éj hollófeketéjében, miközben sötétség kúszott végig körülöttük a tájon.

– Ide is eljönnek majd, nemde? – mondta Drem bele az éjszakába. – A Ben-Elim. Előbb vagy utóbb, ahogyan máshová is, a Kadoshimra vadászva.

A végét gyorsan mondta ki, mert tudta, hogy az apja nem szereti hallani ezt a nevet.

Kadoshim. Asroth rettegett démonai, akik elszabadultak túlvilági kötelékeikből, és Drem világába belépve hús-vér teremtményekké váltak, szörnyekké, akik azért jöttek, hogy minden élőtpusztítsanak a Kitaszított Földeken. Az apja gyűlölte őket, gyűlölte még a nevük hangzását is.

Mert ők ölték meg anyját.

Nem szerette felzaklatni az apját, hallotta, ahogy szaporább lesz a lélegzete, megfeszül a teste csak ettől a néhány szótól, de

ha rá tudná bírni, hogy beszéljen a Kadoshimról, akkor talán képes lenne beszélni Drem anyjáról is...

– Az – dörmögte Olin, és leköpött a földre maga mellett. – Egy nap itt lesz a Ben-Elim. De inkább később, mint előbb. Remélem. Időzzenek csak Drassilban még száz nyáron át. És egész addig a távollétük révén válik szebbé minden egyes nap. Hosszú esztendőök óta kerestem olyan helyet, ahol szabadok lehetünk. – Nagy levegőt vett; úgy tűnt, mintha folytatni akarná, de csak a csend szólt helyette.

Drem mélyet szippantott a fenyőfák és a tél szagától nehéz légből.

– Láttad Drassilt valaha is? – kérdezte taktikát váltva.

Olin oldalról sandított rá.

– Igen, ahogy azt tudhatod jól.

Drem újabb kérdésre nyitotta a száját.

– Elég! – csattant fel apja, és szaporán felállt. – Hosszú napunk lesz holnap, megyek, lefekszem. – Topogni kezdett, Dremet nézve, tépelődve állt ott egy darabig. Aztán elsétált, és a tűzhöz közel elheveredett. Drem hallotta a szőrmék susogását, majd a parafa pukkanását, ahogy a dugó lekerült egy mézsörös tömlőről.

Ott ült a sötétbe bámulva, és az éjszaka neszeit hallgatta.

Hatalmas robajra ébredt. Felkászálódott, körülötte a földre potyogtak a hajnali harmattól nedves szőrmék; az apjára nézett, aki már talpon volt, az egyik kezében rövid nyelű fejsze, a másikban kés. A hajnal nyugalma bömölés verte fel, visszhangot verve az előhegységben, madarakat ijesztve fel az ágakról.

– A gödör – mondta Olin, és már meg is indult futva. Drem lehajolt, és felmarkolta a lándzsáját; hosszú lába sebesen vitte az apja mögött, aki már eltűnőben volt a hegyoldalt beborító fenyők törzsei közt.

Az ösvény a hegyekből frissen leömlő jeges vizet szállító habzó, kavargó folyóhoz közel kanyargott. Amikor a talaj ismét vízszintessé vált, Drem megközelítette az apját, majd látta, ahogy az tőle hűz lépésre megtorpan.

Drem hevesen zihálva zárkózott fel, és hitetlenkedve meredt a látványra, ami megállásra készítette Olint.

A jávorcsapda csupa szőrme volt, és végtag; egy, a fején hatalmas agancsot viselő jávorbika igyekezett kikapaszkodni belőle, a fejével, vállával a földet kaparva. Kétségbeesetten bőgött, a lélegzete gomolygó felhőket szült a hidegben, a hangja csupa rettegés és rémület.

Mert valami más is volt ott vele a gödörben. Legalábbis részben; a tömege túl nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne.

A csapkodó jávorszarvas mögött Drem fehér bundát látott, hosszú karmokat és egy széles, tágra nyitott pofát, tele a szarvasbika izmos nyakát satuként szorító fogakkal.

Egy medve. Egy óriás medve. Mit keres ez itt, ilyen távol délre a Csontormoktól?

Kaszához hasonlatos karmok nyitottak véres árkokat a jávorszarvas szegén; a medve vadul rázta a fejét, Drem pedig hallotta a törő csontok recsegését. A jávor leroskadt, és lassan visszacsúszott a gödörbe.

Drem a döbbenet kódén túl is felfogta, hogy soha korábban nem látott még *fehér* medvét. Akárcsak az apja, ő is földbe gyökerezett lábbal állt, letaglózva az előttük megmutakozó kegyetlen erő látványától.

– Mit csináljunk? – kérdezte Drem suttogva.

A medve felemelte a fejét a gödörből, az állkapcsán alvadt vér vörösölt, a fehér bundáján rózsaszín foltok – és egyenesen rájuk meredt.

– Fussunk, de gyorsan – mondta az apja, és feltuszkolta Dremet az ösvényen. Alig pár szívverésnyi idő múlva már erőteljes

rúgásokkal rohantak, hallották, ahogy mögöttük a medve szabadulni igyekszik a szarvastól, a csapdától, mennydörgő lépteit, ahogy megindult utánuk; Drem érezte, ahogy az állat súlya alatt dübörög a föld.

Fenyők közt futottak, ahol a talaj szivacsos volt a fenyőtűktől és az erdő hulladékától. Drem úgy érezte, a szíve kiugrik a mellkasából, mögöttük hatalmas robajjal száguldott bele a medve egy fába, ami recsegve engedett neki. Majd hirtelen fájdalmat érzett; megbotlott egy gödörben, a teste a levegőbe repült, és ropogva ért földet. Megpróbált felállni, de éles fájdalom nyilallt bele a bokájába, és cikázott végig a lábszárán, amitől azonnal visszazuhant.

A hátára gördült, látta a medvét, azt a hatalmas bunda- és izomtömeget felé dübörögni, hatalmas fejéből apró szempár csillogott. Minden más megszűnt. Félelem lett úrrá Dremen, csontdermesztő, zsibbasztó félelem. Tudta, hogy valamit tennie kellene, megmozdulni, futni, elbicegni, bármit, hisz egyre közelebb és közelebb ért a halál, de képtelen volt bármire, csak tágra nyílt szemmel bámulta közeledő végzetét.

És ekkor megjelent fölötte az apja, kezében egy késsel és egy fejszével.

– Apám, fuss! – zihálta Drem.

Olin hátralendítette a karját, és teljes erőből elhajította a fejszét; az pörögve nyeste a levegőt, és hangos csattanással vágódott bele a medve vállába. Az mennydörgő bömbölést hallatott, de robogott tovább. Dremnek eszébe jutott a saját, az övére erősített szekercéje, kapkodva igyekezett kihúzni a hurkából, amíg az apja felkapta Drem lándzsáját, és azt is a fenevad felé hajította. Mielőtt még meggyőződött volna arról, hogy célba ért-e a fegyver, Olin Dremre vetette magát, és betakarta a saját testével.

A világ elsötétült, a medve hangja mennydörgés a feje felett, harsogó fájdalom, az apja verejtékének szaga, a közelítő ször-

nyeteg talpa alatt dübörgő talaj. Aztán az apja húzni kezdte, rángatni, görgetni; a medve olyan közel volt, hogy Drem már érezte a szagát, ahogy meglegyintette a mozgása szele. A kis fejszével odacsapott a fejénél is nagyobb mancsra, amint az alig egy arasznyira a földbe csattant, érezte az ajkán a vér vasízét. Kaszakarmok mardosták a földet, göröngyöket szórva, ahogy a medvét elsodorta mellettük a lendülete.

– Fel! – mordult fel Olin, és talpra rángatta Dremet. A fiút felnyársalta a bokájából induló fájdalom, és kis híján elesett, az apja a karjánál megragadva vetette át a vállán. A medve jócskán eltávolodva, farolva állt meg, és fordulóba kezdett; a mellkasából Drem lándzsája meredt elő. A mancsa egy csapásával kitépte a fegyvert, nyomán vér szökött elő. A lándzsa szára szilánkokra tört. A fenevad lomhán megindult feléjük.

Drem hirtelen az apja hátán találta magát, akár egy liszteszsák, így cipelte le az ösvényről. Látta, ahogy a medve imbolyogva közeleg a fák között, egyre csökkentve a távolságot.

Ködként állapodott meg Dremen a rettegés, a levegőt is kilopta a tüdejéből; egy gondolat azonban átdöfte a homályt. Az apja az élete árán is igyekszik megmenteni. Az iránta érzett szeretet hulláma elmosta a közelgő haláltól való, mindent felemésztő félelmet, de helyette új aggodalom szökkent szárba: az apja meg fog halni.

– Hagyj itt, apám, menekülj! – lehelte Drem. Olin egyetlen válasza egy mordulás volt. Aztán Drem észrevette, merre tartanak.

A folyó felé.

És Olin már vetődött is, a medve utánuk kapott a karmaival, az apja felüvöltött, a levegőben vörös ívet festett a vér, majd belesapódtak a jéghideg vízbe. Drem lélegzet után kapott a fehér habban, majd a víz alá került; fogalma sem volt, merre van a fel, rúgta a vizet, csapkodott, a tüdejét lángok falták. A feje áttör-

te a felszínt, és beszívott egy jókora korty levegőt; prüszkölni kezdett, amikor a sodrás elragadta és megpörgette, majd egy sziklához csapta. Ellökte magát, lejjebb megpillantotta az apját fel-le bukni a vízen, ahogy sebesen úszott a dermesztő tajtékban, majd eltűnt, ahol megtört a folyó. Utánaúszott, a sodrás ismét elkapta, és sebesen lökte ugyanabba az irányba. A háta mögött még látta egy pillanatra a folyó fölé görnyedő, dühödten bömbölő medvét.